

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z powództwa S. sp. z o.o. w S.

przeciwko Gminie Miejskiej J.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 czerwca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 14 lipca 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwana Gmina Miejska J. złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 14 lipca 2016 r., w którym oddalono apelację tej pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Gospodarczego z dnia 4 sierpnia 2015 r. Wyrokiem tym Sąd Okręgowy zasądził od pozwanej Gminy (zamawiającego) na rzecz powoda (wykonawcy) kwotę 76.000 zł obejmującą część należnych powodowi kar umownych.

Pozwany wskazał w skardze kasacyjnej na naruszenie art. 471 k.c. i art. 378 k.p.c. Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, strona skarżąca podnosiła, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), ponieważ nie można przypisać winy pozwanej w zakresie niewykonania umowy z dnia 24 września 2014 r.

Skarżąca wnosiła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Badając treść szczegółowego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, treść skargi kasacyjnej i zawartą w niej prawną argumentację wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz treść odpowiedzi na skargę (k. 902 akt sprawy, t. V), Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie - wbrew stanowisku skarżącego – nie wystąpiła przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarga kasacyjna nie jest bowiem oczywiście uzasadniona w rozumieniu tego przepisu.

W danej sprawie powód dochodził od pozwanego część zastrzeżonych w umowie z dnia 24 września 2010 r. kar umownych. Sądy meriti szerzej umotywowały stanowisko, dlaczego powództwo okazało się uzasadnione w świetle dokonanych ustaleń faktycznych. Wskazując na te ustalenia, wyjaśniano także, w czym przejawiała się wina pozwanego (zamawiającego) w związku z niewykonaniem i nienależytym wykonaniem wspomnianej umowy. Otóż pozwany dostarczył powodowi jako wykonawcy zadania inwestycyjnego wadliwą dokumentację projektową, stwierdzono także brak właściwego współdziałania

z wykonawcą w zakresie usunięcia wad obiektu, wynikających z wadliwego projektu. Do czasu oświadczenia o odstąpieniu od umowy z 2010 r. powód (wykonawca) nie otrzymał od pozwanego niewadliwej dokumentacji projektowej (s. 12 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

W tej sytuacji Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto stosownie do postanowień art. 98 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. i §§ 2, 10 ust. 4 rozporządzenia MS z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).

aw

aj